

Preek Hemelvaart 2020

Broeders en zusters in de Heer,

Soms kan het gebeuren dat je iemand iets uitlegt of vertelt en de ander knikt ook heel instemmend en lijkt het te snappen, maar stelt dan een vraag, waardoor je de indruk krijgt: die heeft er toch niets van begrepen. Zo is het ook een beetje hier bij Jezus en de leerlingen. Jezus heeft hen uitvoerig uitgelegd: Ik ga nu terug naar mijn Vader, Ik ga heen om voor u een plaats te bereiden om u daar bij Mij later op te nemen; Hij heeft in alles laten zien, dat Hij geen aardse koning naar wereldse begrippen wil zijn – en dan, nog op de laatste dag dat Hij met Zijn leerlingen samen is, stellen ze Hem de vraag: “Heer, gaat U *in deze tijd* voor Israël het Koninkrijk herstellen?”

De leerlingen willen een koninkrijk van God hier op aarde. Feitelijk is dat een streven dat heel diep in ons allen zit. Wij willen best wel in God geloven, maar wij verwachten dan ook dat we hier op aarde al profijt daarvan hebben, dat ons leven daardoor gemakkelijker wordt en dat God liefst alle moeilijkheden uit ons leven weg neemt. Wat heb je anders aan het geloof ...! Jezus echter zegt ons: Het rijk van God begint wel in deze wereld, klein als een mosterdzaadje, maar het ware en blijvende geluk dat God je wil geven is pas in de hemel.

Wij zijn hier in deze wereld slechts pelgrims. Wij leven er, wij ontvangen veel goeds en hebben ook de taak om hier de liefde tot God en de mensen te beleven en toch is deze wereld niet ons blijvende thuis voor altijd. “Ons vaderland is in de hemel”, zegt ons de apostel Paulus. En de Heilige Augustinus laat ons daarvoor meer in ons eigen hart kijken: “Gij, Heer, hebt ons geschapen voor U en onrustig is ons hart, o Heer, totdat het rust vindt in U.” Als een wandelaar maar wat loopt en niet goed weet waarheen, dan loopt die wat verloren rond. Wij moeten het doel voor ons leven kennen en ook voor ogen houden. Het doel van ons leven is uiteindelijk het leven bij God. Bij Hem is het eeuwige leven, niet hier.

Wij mensen lopen het gevaar om zo zeer opgeslorpt te worden door alle dagelijkse zorgen en bekommernissen dat wij dit leven bij God uit het oog verliezen. Daarom zou er binnen in ons zelf altijd dit innerlijke verlangen naar een leven met God moet branden. Je zou het een beetje kunnen vergelijken met iemand die na vele jaren huwelijk een geliefde echtgenoot of echtgenote is verloren. Het verdriet kan slijten, het leven gaat ook wel verder – en toch is het altijd anders: het gemis blijft, tegelijk met verlangen om die ander ooit weer terug te zien.

Hoe kunnen wij in ons dit verlangen naar God bewaren? De eerste stap daarvoor zet God zelf. Hij heeft ons tegelijk met de doop de goddelijke deugd van de hoop

gegeven. Die is in ons als een innerlijke magneet, die ons naar God toe wil trekken in alles wat wij doen en beleven. Als wij het niet meer zien zitten, zegt ons de hoop: Vertrouw op God en op Zijn kracht! Wat jij niet kunt redden, kan Hij wel redden. Als we wat lauw worden, dan zegt de hoop: Zet door, wees edelmoedig, blijf trouw in het goede. Vervolgens moeten wij ook zélf een stap zetten, en wel als pelgrims onderweg. Dat wij ons namelijk niet volstoppen met alle drukte en om van alles te moeten hebben en te willen beleven. Hoe willen wij verwachten dat God ons hart vervult met Zijn liefde, als wij hier en nu geen enkel pleziertje willen missen? “Te veel consumptie maakt de mens als het ware innerlijk dronken en doet hem denken dat hij het in zijn leven ook best wel zonder God redt.” (Kardinaal Sarah) “Zelfbeperking is de weg naar zelfbeheersing en ware vrijheid” (Aleksandr Solzjenitzyn). Juist deze tijd kan ons dat weer leren.

Maar God doet nog iets anders. Kardinaal Newman zei eens: Toen Jezus deze wereld verliet heeft Hij ze niet weer zo achtergelaten zoals ze voorheen was; Hij heeft haar achtergelaten met Zijn blijvende aanwezigheid, namelijk in de Kerk en vooral in de sacramenten. Christus in de Kerk en met name in de Eucharistie – dat is al een voorproef van de hemel: Hier kunnen wij Gods Zoon ontmoeten, met Hem spreken en ons met Hem verenigen. Hier putten wij kracht en wordt in ons het verlangen gewekt naar de hemel.

“Ons Vaderland is in de hemel.” Dat moet ons niet van deze aarde vervreemden, maar veel meer ons helpen om alles hier in het licht van God te zien. De H. Bernardus van Clairvaux zei: ”Voordat wij het beeld van de hemelse mens in ons dragen, moeten wij eerst het beeld van de aardse mens goed dragen.” Wij moeten groeien in de menselijke deugden, - goedheid, zachtheid, deemoed, geduld – maar ook in het zien van het mooie van de schepping – in de natuur en in de goede zorg voor ons eigen leven -, maar ook in onze inzet om hier en nu al iets uit te dragen van Gods liefde voor iedere mens, van het respect voor de heiligheid van het leven, van de zuiverheid van de liefde.

Wij christenen zijn als vuurtorens in deze wereld geroepen om naar God te verwijzen - met ons woord, met ons leven, met het verlangen van ons eigen hart. Want ... ons vaderland is in de hemel. Amen.